

[Wilhelm.]

købekraft. Men det var, og det har VS netop advaret mod, forbrug på afbetaling, og nu forsøger man at præsentere regningen: indkomstpolitik, lønstop, regeringens udspil om afgiftsforhøjelser på 2 mia kr., og hvad man ellers måtte have i ærmet.

Indkomstpolitik er det samme som internationalt skruerbrækkeri. Reallønnen skal holdes nede, økonomien og dermed systemet skal reddes via eksporten. Men det socialdemokratisk-borgerlige flertal har aldrig kunne forklare, hvem det er, der skal aftage denne eksport, når man samtidig i alle andre kapitalistiske lande forsøger præcis det samme: at holde reallønnen, dvs. købekraften, nede og redde sig på eksporten. Denne modsigelse kan den kapitalistiske økonomi kun klare rent forbigående, nemlig ved at vægten skal lægges på kapitalgoder, på produktionsmidler, som de forskellige landes kapitalistklasser kan sælge til hinanden og betale med de kapitalgevinster, indkomstpolitikken har sikret dem. Men herved er det også uundgåeligt, at der sigtes direkte mod en ny og alvorligere krise med endnu større arbejdsløshed, fordi produktionsapparaterne igen bliver langt større, end afsætningsmulighederne betinger.

Lønarbejderne har al mulig grund til at modsætte sig denne form for krisepolitik, som ikke bare er kortsynet overfladisk, men også bygger på den fundamentale usandhed, at lønarbejdere og kapital skulle have fælles interesser.

Tillægsbevillingslovforslaget, som er et af resultaterne af en sådan krisepolitik, vil VS i lighed med tidligere stemme imod.

Om det fremsatte dagsordensforslag fra fremskridtspartiet kan vi sige, at VS ikke skulle have noget imod, at tingets ferie blev udsat for at behandle nogle af de problemer, der er nævnt. Vi har selv stillet krav om en forespørgselsdebat — og protesteret mod, at den er manipuleret udsat til september — om de problemer, der miljømæssigt, beskæftigelsesmæssigt osv., knytter sig til akraftens indførelse. Også af den grund skulle vi ikke have noget imod, at man udsatte tingets sommerferie. Men med de anvisninger på, på hvilke præmisser det er, man skal diskutere såkaldte løsninger, med de anvisninger på, hvad det er, man vil have gjort politisk, der ligger i fremskridtspar-

tiets dagsordensforslag, kan vi naturligvis ikke stemme for ordlyden i dens helhed.

Berglund (Grønland):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at knytte nogle enkelte kommentarer til det foreliggende forslag til tillægsbevillingslov, idet jeg her vil koncentrere mig om den del af tillægsbevillingslovforslaget, der omhandler den kgl. grønlandske handel og ministeriet for Grønland.

Finansministeren nævnte i sin fremsættelse, at driftsunderskuddet på KGH-virksomheder er forøget med $\frac{2}{3}$. Denne forøgelse stammer overvejende fra produktionsvirksomheder, som har større udgifter på grund af højere oliepriser og højere lønninger. De samme virksomheder har ikke fået den stigning i råvaretilførsler, som er nødvendig for at kunne dække de højere udgifter.

Der er i virkeligheden tale om svigtende råvaretilførsler til virksomhederne af flere årsager. For det første forsvinder torsken efterhånden, og da en del af produktionsvirksomhederne har torsken som grundlæggende råvare i deres produktion, bliver deres driftsunderskud større. Desuden kommer torsken til kysten i den tid, laksefiskeriet begynder. Laksefiskeriet er det mest lønsomme fiskeri, og derfor koncentrerer fiskerne sig om laksefiskeriet. Men desværre er laksekvotaen af en sådan størrelse, at den ikke kan formindske driftsunderskuddet, og et mindre driftsunderskud på produktionsvirksomhederne i Grønland kan ikke forventes i år. I år vanskeliggøres rejefiskeriet af vinterisen, som ligger i større mængder end før. Det bevirker, at selv de såkaldte åbentvandsområder nærmest er lukket af havis store dele af vinteren, hvorved produktionsvirksomhederne kommer til at mangle råvarer.

De nævnte faktorer har resulteret i større underskud på virksomhederne og en værre økonomisk situation for fiskerne. Derfor har det været nødvendigt at udbetale et erstatningsbeløb til visse grønlandske fiskere, der i 1974 ikke fik mulighed for at opfiske deres andel af den grønlandske laksekvota.

Hvis underskuddet på produktionsvirksomhederne ikke skal vokse fra år til år, må for det første laksekvotaen forhøjes, og for det andet må rejfelterne ud for den